

Instagram: stela_knjige

Facebook: stela

www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Caro Savage

Jailbird

Copyright © T.I.A. Goddard 2019

All rights reserved. Published by agreement with CARO SAVAGE c/o Dorie
Simmonds Agency Ltd.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2021

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Lidija Cenić

DIZAJN KORICE

Siniša Subotić

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne
sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku
ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili me-
haničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje
ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje
informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

ZATVORSKA PTIČICA

KARO SEVIDŽ

Preveo sa engleskog
Uroš Nikolić

Stela

Nešto je čudno zazvečalo.

Alis Dženkins je zaustavila kolica s vešom i podigla glavu. Sklonila je dugu crvenkastoplavu kosu s lica.

„Hej, ko je to?”

Umesto odgovora začulo se jednolično brujanje ogromnih industrijskih mašina i sušilica, naređanih duž zidova zatvorske perionice.

Sa oklevanjem se zagledala u senke iznad visokih žičanih polica na kojima su ležale gomile sveže oprane posteljine i peškira. Prostorija nije imala prozore, a žućkasto treperavo svetlo neonske sijalice nije bilo dovoljno da je osvetli.

Alis je pre dva dana počela s radom u perionici. Obično bi se tu našlo još zatvorenica, ali tog popodneva bila je potpuno sama. Prijavila se za prekovremeni rad, objasnivši nadzorniku perionice da hoće da zaradi nešto novca za svoj račun u kantini.

Nije bila dugo u zatvoru, svega nekoliko nedelja. Uhapšena je zbog poreske prevare. Njen zločin nije bio ozbiljan, ali dovoljan da je zatvori na petnaest meseci. Činilo se da je počela da se snalazi. Na kraju krajeva, našla je posao u perionici.

Ipak, mnoge druge stvari još uvek su joj bile nepoznate i nije mogla sasvim da se opusti. Štaviše, otkrila je da ovo mesto ume da iznenadi kad to najmanje očekujete. Kao sada.

Nervozno se osvrnula.

„Hej, prekini da se glupiraš”, pokušala je.

Možda druge zatvorenice – njene kolegice – hoće da se našale s njom. Nadala se da je tako. Ako nisu one, možda je neka od grupica pretećeg izgleda kakve je viđala u zatvorskom krugu. Možda im se zbog nečega nije dopadala. Možda su se okomile na nju.

„Ha, ha. Hoćete da zaplašite Ali. Stvarno smešno. Možete da izadete.”

Trudila se da zvuči vedro, ali živci su je izdali i glas joj je bio isprekidan i neravan.

Nije bilo odgovora. Samo upornog brujanja mašina.

Stegla je ručku kolica toliko da su joj članci pobeleli i zagledala se u mračne hodnike dugačke perionice. Iz obližnje cevi pokuljala je para. Alis je poskočila i uzdahnula, dok joj je u grudima lupalo.

Pokušala je da shvati odakle je dopiralo zvečanje. Možda je to bio pacov, zatvor ima problema sa glodarima. Ili se bez razloga uplašila.

„Glupačo”, promrmljala je, zavrtela glavom i ispravila se.

Nastavila je da gura kolica, trudeći se da težak teret odveze do jedne od ispražnjenih mašina na kraju prostorije.

Tada je krajičkom oka primetila senku kako zamiče iza čaršava okačenog na štriku, spremnog da bude složen i postavljen na policu.

Pustila je kolica i okrenula se. Da li je tamo bilo nekoga? Mogla je da se zakune da je sama.

Ne, sigurno se platno naboralo od toplih isparenja iz sušilice. Vratila se kolicima i ponovo uhvatila ručku.

Ali tada je njenu pažnju privuklo nešto iza polica, iza sušilica.

Kratki blesak.

Sjajna podloga odbijala je ono malo svetlosti prisutne u prostoriji i usmeravala je prema njoj...

Ponovo je zastala, opčinjena sjajem koji je podsećao na usamljenu zvezdu u dubinama kosmosa. Na trenutak je zaboravila na oprez i prepustila se sjajnom predmetu koji se okretao poput igle na kompasu i pokazivao u njenom pravcu...

Tada se sledila jer je shvatila šta je u pitanju.

Dugačko...

Tanko...

Oštro...

Sečivo.

Bodež!

Srce joj je zatutnjalo. Ruke su joj se obesile pored tela.

„Sranje”, prošaputala je.

Došle su da je ubiju.

Rešile su da je napadnu kad je sama. Proklinjala je sebe što je dozvolila da ostane usamljena.

Negde je uprskala i sada će svoju grešku platiti životom.

Osetila je snažan nalet mučnine i smrt koja se približavala.

Sklonila se iza kolica, u želji da ih postavi između sebe i napadača. Još jednom je zaškiljila ne bi li jasnije videla ko je tamo.

Senke su ostale tihe. U tmuni se nazirao kratak pokret. Senka unutar senke. Bila je velika. Nije to bio pacov, to je bilo sigurno. Tamo nekoga ima.

Progutala je pljuvačku. Usta su joj se sušila. Pogledala je prema vratima. Bila su na suprotnom kraju perionice. Ta daleka, metalna vrata nikada nisu delovala privlačnije niti dalje. Okrenula je glavu prema redu sušilica.

Nervozno je udahнула i potrčala.

Jurila je kroz perionicu prema izlazu... vijugala između korpī s vešom... bežala od onoga što je vrebalo iz senke... bežala od sečiva oštrog kao žilet.

Trčala je brže nego ikad u životu. Kao da ju je nešto obuzelo. Kao da se u njoj probudila životinja.

Dah joj je parao grlo. Adrenalin joj je pumpao kroz žile. Donovi su joj udarali po betonskom podu, a njihov odjek širio se velikom prostorijom.

Trčala je i trčala. Vrata su bila sve bliže. Tamo ju je čekala sloboda. Kad bi samo uspela da ih dosegne. Blizu je. Teško je disala. Pluća su joj se napregla.

A onda joj se ispred nogu pojavila korpa prepuna veša, saplela se i pala u brdo prljavih čaršava kraj zida.

„Bože”, uzdahnula je. Oči su joj se napunile suzama.

Pokušala je da ustane, ali čaršavi su se čvrsto uvili oko njenih članaka, kao da su i sami želeli da joj naude.

Dok se oslobađala platnene zamke osetila je kako je nečija ruka čvrsto povlači za kosu. Duge vlasi uplele su se među prste i zategle poput sajli.

Zabacili su joj glavu. Bolno je uzdahnula, osetivši kako joj se dlaka izvlači iz korena. Jedna po jedna – pop, pop, pop.

Uzalud je pokušavala da se oslobodi čvrstog stiska i pogleda napadača. Sve što je videla bile su sopstvene ruke koje su bespomoćno mlatarale u vazduhu.

„Oh, bože”, gušila se. „Molim te, nemoj!”

Ali njene vapaje niko nije čuo. Kroz suze je primetila ruku u crnoj kožnoj rukavici i sjajnu ivicu sečiva koja se spustila i zasekla vrh njenog čela.

Bolno je jauknula dok je hladni čelik odvajao tkivo od lobanje. Razdirući bol bio je jači od svega što je osetila. Iz rane je pokuljala vrela krv, stvorivši tamnocrvenu masku agonije na njenom licu.

Uz čujno kidanje, njeno delimično odsečeno vlasništvo divljački joj je strgnuto sa glave. Zaslepljena krvlju i paralisana brutalnošću napada, Alis ništa nije mogla da uradi kad se nož ponovo spustio. Ovog puta da joj prereže grlo.

Detektivka Bejli Morgan udubila se u ukrštene reči na svom stolu. Trebalo je da se bavi poslom – pregledanjem gomile izjava svedoka – ali bio je to jedan od onih dana kad je vreme stajalo, a policijska papirologija nije ga nimalo ubrzavala.

Podigla je pogled, pitajući se da li je neko od kolega primetio šta radi. Činilo se da nije. Doduše, petkom posle podne stanica je uglavnom bila pusta.

Svako ko bi je pogledao najpre bi primetio hladne, pepeljaste oči s tamnim podočnjacima, dodatno izraženim njenim svetlim tenom. Zatim bi primetio da je, uprkos uredno svezanoj kosi boje kestena, jedan pramen namerno ostao da visi preko leve strane lica, u očiglednom i ne baš uspešnom pokušaju da prikrije tanki beli ožiljak koji se pružao od vrha jagodične kosti do donje vilice. Takođe, nadala se da bi posmatrač uočio da se oblačila s mnogo više ukusa od ostatka kolega – većina njih nosila je dosadna, konfekcijska odela, dok je njeno kreirala Dona Karan i savršeno je pristajalo njenoj vitkoj figuri.

Odsutno se poigravala pramenom kose koji joj je padao preko lica, uvijala ga oko prsta, a onda ga puštala, što je često činila kad bi se zamislila.

Dobra stvar kod ukrštenica bila je što su je sasvim obuzele. Bila je u stanju satima da ih rešava, trudeći se da shvati logiku primenjenu u njihovom stvaranju. A ova je bila jedna od zahtevnijih. Sat na zidu pokazivao je da je do početka vikenda

ostalo svega 25 minuta, nakon kojih je mogla da se posveti polaganju za džijudžicu pojas, koje ju je očekivalo narednog dana. Ako položi preći će sa zelenog na ljubičasti. Za neke ljude polaganje je bilo statusni simbol, a njoj je značilo da ovlađava sve naprednijim i smrtonosnijim načinima da se zaštititi.

Ponovo je uvila pramen kose oko prsta. Zurila je u slova na papiru. Preostao joj je samo još jedan pojam. Dvanaest vodoravno...

— — — — d

Pisalo je „Ceremonija slična redosledu”.

Šta bi to moglo biti?

Ključ je u reči „slična”, pomislila je. Drugi izraz za „ceremoniju” koji liči na „redosled”. Na vrh joj je jezika...

Telefon je glasno pozvonio. Trgla se.

Pretpostavila je da je zove otac. Nedeljom bi obično ručala kod roditelja, ali nekoliko dana pre toga ozbiljno se posvađala s njim, te su ti planovi propali. Zove je da se izvini ili da pokuša da istraje u nečemu što je izneo tokom svađe. Nadala se da je u pitanju prvo.

Njeni roditelji živeli su u Bromliju, nedaleko od njenog stana u Kristal Palasu, i redovno ih je posećivala. Oboje su zašli u šezdesete, otac je svoj radni vek proveo na mestu inspektora za bezbednost u mesnoj zajednici, a majka je bila učiteljica. Bejli je uvek bila u boljim odnosima sa ocem, dok je majka sa godinama postajala sve veći osobenjak. Ipak, u poslednje vreme njen otac je razvio vrlo specifičnu opsesiju i često se oko nje svađao sa Bejli, do te mere da često sedmicama ne bi razgovarali.

Uzdahnula je i počela da pretura po torbi tražeći telefon. Pogledala je broj na ekranu.

Nije je zvao otac.

Osetila je nervozu. Odmah je prepoznala broj iako ga je odavno izbrisala iz imenika. Bio je to njen bivši šef, načelnik

Frenk Grinam. Nisu se čuli više od šest meseci. Zbog čega je sada zove tako iznenada?

Nekoliko trenutaka je oklevala, a zatim se javila.

„Zdravo, Frenk”, rekla je.

„Zdravo, Bejli.”

Neprijatna tišina.

„Kako mogu da ti pomognem?”, grubo je pitala.

„Moramo da razgovaramo o nečemu važnom.”

„Slušam te.”

„Ne mogu preko telefona. Hajde da se nađemo. Jesi li slobodna sutra posle podne?”

Bilo je nečeg u njegovom glasu, nečeg istovremeno zloslutnog i opijajućeg, što ju je uzбудilo.

Otvorila je usta s namerom da kaže kako je sutra čeka polaganje za ljubičasti pojas, ali je umesto toga izgovorila: „Jesam. Valjda.”

„Blizu moje kancelarije nalazi se pab *Pig en visl*. Znaš to mesto?”

„Da, sećam se.”

„U pola četiri?”

„Vidimo se.”

Spustila je slušalicu.

Frenkov poziv bio je gotovo jednako zagonetan kao i ukrštenica na njenom stolu. Međutim, njegova tajanstvenost nije bila sasvim neočekivana. Na kraju krajeva, on je bio odgovoran za sprovođenje tajnih zadataka, tajanstvenost mu je bila u opisu posla. Bejli je tokom dve godine sarađivala s njim na brojnim zadacima, ali je pre šest meseci naglo prekinula.

Tajni zadaci nikada nisu bili ono o čemu je maštala kad se sedam godina ranije, u svojoj dvadeset drugoj, priključila policiji. Zapravo, jedva da je i bila svesna njihovog postojanja.

Počela je kao policajac u uniformi, prošla standardnu obuku u Hendonu, nakon koje je usledilo osamnaest meseci kaljenja.

Iskoristila je prvu priliku da se prebaci u kriminalističku jedinicu, željna aktivnijeg učešća u hvatanju kriminalaca. Tek tamo je saznala za Frenka i njegove operacije.

Tajni zadaci bili su najopasniji od svih. I upravo je tu Bejli našla svoje mesto, izlažući se zastrašujućim rizicima u ime zakona, svesna da njen rad zaista pravi razliku.

Bilo je sjajno... dok nije prestalo da bude sjajno.

Stoga je otišla, s namerom da se nikada ne vrati. Zbog toga je obrisala Frenkov broj iz imenika. Zato je sada sedela za stolom i odbrojavala minute do kraja radnog vremena.

Ali, ako je toliko rešena da ostavi prošlost za sobom, zbog čega je pristala da se nađe s njim?

Znala je da je Frenk zove jer mu je potrebna njena pomoć. Pitanje je da li je ona spremna da mu je pruži.

Uvrtela je pramen kose oko prsta, a zatim ga pustila.

Zurila je u ukrštenicu.

Rešenje joj je sinulo.

Obred.

Rešenje je bilo „obred”.

Frenkov izbor mesta za sastanak samo je doprineo njenom već lošem predosećaju. Bejli nikada nije kročila u taj pab iako je nebrojeno puta prošla pored njega. Nije bio po njenoj meri. Bio je to prostrani, jarko osvetljeni sportski pab s lakiranim nameštajem i velikim ekranima na kojima su se vrteli pregledi fudbalskih utakmica. Radije bi bila u sali i pripremala se za trening, ali otkazala je polaganje kako bi došla ovamo i sada je prekasno da se predomisli.

Stajala je nekoliko sekundi na ulazu, ispod oboda kačketa pogledom je skenirala prostoriju i usamljene starce koji su odsutno zurili u TV ekrane. Prizor joj se učinio depresivnim i morala je da se zapita zbog čega je Frenk odlučio da dođu baš ovamo, umesto u neki od lepših i mirnijih pabova koji su im bili jednako blizu.

Na prvi pogled teško se moglo zaključiti čime se Bejli bavila, obučena u džins i somotsku jaknu, kose uredno ušuškane ispod kačketa, ako izuzmemo pramen koji joj je prekrivao levi obraz.

U pabu nije vladala naročita gužva i vrlo brzo je uočila Frenka kako sedi za stolom u dnu prostorije leđima okrenut zidu i drži čašu piva. Kako se bližio pedesetoj njegova kratka rida kosa sve više je bila prošarana sedim vlasima, a zbog žućkastog lica činilo se da je bolestan čak i kad je pucao od zdravlja. U sivom odelu i crnim cipelama izgledao je kao tipičan prodavac koji je svratio na piće nakon poslovnog sastanka

u centru grada. Za njega je subota bila radni dan, ni po čemu različit od ostalih. Takva je bila priroda njegovog posla, a Bejli je znala koliko mu je bio posvećen.

Već ju je spazio i blago joj se osmehnuo, ugasivši svaki njen poriv da se okrene i ode. Prišla je njegovom stolu. Frenk je ustao i nezgrapno je zagrlio. Bejli je spustila torbu na stolicu i sela naspram njega.

Frenkov osmeh obuhvatao je isključivo mišiće oko njegovih usta, nije se širio na ostatak lica. Njegove plave oči bile su vodenaste i prodorne, kao što ih je pamtila.

„Votka i crna ribizla?“, pitao je.

„Imaš dobro pamćenje.”

„Prošlo je samo šest meseci.”

Posmatrala je dok je odlazio do šanka po piće, osvetljen plavom svetlošću televizijskih ekrana. Mada je njegova uzdržanost mnogima delovala odbojno, Bejli je osećala izvesnu sklonost prema svom bivšem mentoru. Mnogo je od njega naučila, između ostalog i da morate razmišljati kao prestupnik ako želite da ga uhvatite.

Brzo se vratio, noseći čaše.

„Kako je na poslu?“, pitao je.

„Dobro”, odgovorila je. „Spremam se za narednički ispit.”

„Imaš podočnjake.”

„Ovih dana ne spavam mnogo.”

„Čuo sam da je čaša toplog mleka uveče dobra za to.”

„Sve sam pokušala.”

Klimnuo je glavom i skrenuo pogled.

Minuti su prolazili u neobaveznom ćaskanju, Frenk je postavljao pitanja iako mu nije bilo naročito stalo do odgovora, dok je očima sve vreme preletao po pabu.

Bejli je sačekala da razgovor dođe do mrtve tačke, a zatim je upitno izvila obrve. „Nikada nisi voleo da ćaskaš, Frenk, zato pređi na stvar.”

Klimnuo je glavom. „Imam loše vesti. Mislio sam da je bolje da ti ih lično saopštim.”

„Znala sam da nešto nije u redu.”

„Alis je mrtva.”

Šok ju je presekao. „Alis Sims?”

„Znam da ste bile bliske.”

Bejli je u neverici klimnula glavom. Osećala se kao da ju je neko šutnuo u stomak. Nalet sećanja i emocija pretio je da je preplavi. Nekako ih je potisnula. Nije želela da pokazuje slabost pred Frenkom. Nije želela da se slomi na javnom mestu, još manje na mestu poput ovog.

Duboko je udahnula i pribrala se.

„Prošle smo tvoju obuku zajedno, a znaš koliko je to teško. Postale smo dobre prijateljice.”

„Žao mi je što si to čula od mene.”

„Mogao si da nađeš malo lepše mesto za razgovor.”

Slegao je ramenima kao da se izvinjava.

Alis je od početka bila jedna od Bejlinih najboljih prijateljica. Njihov odnos dodatno je ojačao posle rada u tako zahtevnoj sredini. Prvi put su se srele na obuci, a postale su toliko bliske da su čak zajedno iznajmile stan, što se završilo kad je Bejli pre šest meseci dala otkaz. Vest o Alisinoj smrti ostavila ju je bez daha.

„Šta joj se desilo?”, šapnula je.

„Ubijena je prošle nedelje. Na dužnosti.”

„Šta je tačno radila?”

Frenk se osvrnuo oko sebe. Ekrani televizora su bleštali. Prikazivali su usporeni snimak izvođenja jedanaesterca i iz različitih uglova loptu koja je iznova završavala u mreži. Njih dvoje nikoga nisu zanimali. Bejli je shvatila da je Frenk izabrao ovaj pab jer je bio dovoljno bučan i dovoljno prostran da mogu da razgovaraju bez bojazni da će ih neko čuti.

Ponovo se okrenuo i nastavio nešto tišim glasom: „Bila je na tajnom zadatku u ženskom zatvoru. Uzela je ime Alis Dženkins.”

Bejli se iznenadila. „U zatvoru? Svojevremeno sam radila na raznim sumnjivim mestima, ali nikada tamo. Gde si je poslao?”

„U Foksbruk. Znaš li za njega?”

Klimnula je glavom: „Više puta sam prošla pored. Veliko viktorijansko zdanje. Državni sektor. Prilično sumorno, kao iz Dikensovog romana.”

„Ušla je kako bi raskrinkala lanac trgovine drogom. U zatvoru je to vrlo unosan posao. Radi se u zatvorenom krugu. U svakom smislu.”

„Neko je otkrio da je pandur?”

Naježila se od same pomisli. Zamislila je reakciju gomile zatvorenica koje otkrivaju da je jedna od njih zapravo policajka.

„Bila je u dubokoj ilegali. Čak ni stražari nisu znali da je policajka. Još uvek ne znaju. I hoćemo da ostane tako, barem zasad.”

„Šta se, onda, desilo?”

„Ne znamo, ali moguće je da je nekako otkrivena. Možda se nekome izlanula. Sve nam je teže da dođemo do odgovora. Zatvorenice ne žele da sarađuju, što nije čudno, ali ni osoblje nije ništa bolje.”

„Šta su forenzičari otkrili?”

„Ništa vredno. Uostalom, u sredini kao što je zatvor nije lako izvršiti pouzdanu DNK analizu.”

Bejli je odmahнула glavom: „Ne mogu da verujem. Alis je bila odlična. Bila je najbolja na obuci. Čudi me da joj se tako nešto dogodilo.”

„Izgleda da je potcenila protivnika. Ubili su je prilično brutalno. Našli su je u perionici. Prerezali su joj grkljan.” Nekoliko trenutaka je oklevao: „I skalpirali je.”

Bejli je tupo upijala njegove reči. Završila je s pićem i spustila čašu na sto. Zažalila je što odmah nije naručila duplu votku.

„Šta je sa sigurnosnim kamerama?“, pitala je oporim glasom. „Sigurno su nešto snimile.“

Frenk je ponovo odmahnuo. „U perionici nema kamera. Ne smatraju je zonom ‘visokog rizika’. Verovatno su je zato tamo i napale.“

„One...?“, ponovila je.

Frenk je slegao ramenima i raširio ruke, i sam željan odgovora na njeno pitanje.

„Želiš da se vratim u tvoj tim, zar ne?“, pitala ga je iako to nije zaista bilo pitanje jer je od početka znala da je to bila svrha njihovog sastanka.

„Želim da saznam šta joj se desilo. Siguran sam da je otkrila nešto i da je zbog toga stradala. Hoću da znam šta je otkrila.“

Fiksirao ju je svojim vodenastim, prodornim pogledom.

„Jesi li spremna da se vratiš, Bejli?“

„Spiros!”

Bejli se prenula iz sna ispod posteljine natopljene znojem, sama u krevetu, uz ime koje je vrištala u snovima.

Nekoliko trenutaka samo je ležala, umotana u jutarnje sivilo, dok je čekala da joj otkucaji srca uspore i da se užas povuče.

Pokušala je sa svim mogućim lekovima – od pilula za spavanje do antidepresiva. Išla je na terapije. Pokušala je čak i alternativnu medicinu. Bilo šta, samo da se oslobodi košmara. Ali ništa nije vredelo. Svake noći bi joj se u snu odigrao neznatno izmenjeni prikaz njenog poslednjeg tajnog zadatka, uvek jednako užasan.

Verovala je da će se stvari popraviti ako napusti jedinicu. Nije bilo tako. Štaviše, košmari su postali još gori.

Okrenula je glavu prema digitalnom satu koji je pokazivao četiri sata i pet minuta. Znala je da joj više nema spavanja.

Sklonila je prekrivač u stranu, ustala iz kreveta i odbauljala do kupatila. Uključila je svetlo. Zastala je ispred ogledala na ormariću.

Gospode, stvarno je očajno izgledala. Kao zombi. Koža joj je posivela. Oči su joj bile oivičene tamnim krugovima. Zaboravila je kad se poslednji put pošteno naspavala.

Prošla je prstima kroz kosu i uočila još jednu sedu vlas. Tek joj je 29, a već joj izbijaju sede. Prokleti košmari. Išcupala je nasrtljivu dlaku i bacila je u lavabo.

Iz ormarića je izvukla kutiju betablokatora. Progutala je dve tablete s vodom direktno iz česme.

Nije planirala da se vraća u krevet. Nema svrhe ležati u mraku i razmišljati. Odlučila je da ode u dnevnu sobu i isprati kakve god gluposti televizija prikazuje u ovo doba, bilo šta što bi joj skrenulo misli s noćnih mora; što gluplje to bolje.

Sela je na sofu i uključila TV. Prikazivala se dugačka reklama za intenzivan program vežbi koji je garantovao pretvaranje sala u čvrste mišiće. Videla ju je mnogo puta dosad. Emitovala se skoro svake noći, u skoro svako vreme, na skoro svakom kanalu. Ipak, odlučila je da je ponovo pogleda.

Sklupčana ispred ekrana ponovo je razmislila o odluci koju je donela prethodnog dana. Prihvatila je Frenkov poziv zbog Alis. Kasnije te večeri ožalila je svoju prijateljicu u privatnosti sopstvenog stana, zaklinjući se kroz suze i stisnute zube kako će otkriti šta joj se desilo. Mada, nakon još jednog košmara više nije bila toliko sigurna. Da li je donela dobru odluku?

Mora da je luda ako namerava da se vrati u svet koji ju je sažvakao i ispljunuo.

Uhvatila ju je panika.

Pogrešila je. Neće moći to da uradi.

Dohvatila je mobilni telefon sa stočića. Maleni ekran zasvetleo je kad ga je aktivirala. Okrenula je broj Frenka Grinama. Zazvonio je.

Prekinula je vezu pre nego što je Frenk uspeo da se javi, isključila telefon i bacila ga dalje od sebe, besna zbog sopstvene neodlučnosti. Sada je shvatila da je pogrešila što je uopšte napuštala Frenkovu jedinicu. Ostajalo joj je previše slobodnog vremena za razmišljanje o glupostima.

A o nekim stvarima jednostavno ne treba razmišljati.